

деца и девет внука.

Останахме да живеем при моите родители.

Е.И. - Вие в гражданското не сте ли ходили?

Той - За нас гражданското не е женене. Жениш се, когато я обезчестяваш и лягаш с нея в леглото. Тогава е законна жена за нас.

В.К. - Вашият случай е много интересен. Има ли и други като вас осъдени?

Той - Ние казахме какво ни се е случило и другите не казваха, че живеят заедно. А ние сбъркахме като казахме, че сме се събрали” (РИМ-Ст. Загора 98).

В циганската/ ромската общност браковете, осъществени извън групата, се считат за *смесени*. „Чести са смесените бракове на основата на исляма - има връзка между решетари и калайджии” (Petulengro 1915-16: 10).

„Миллетът е турскоезична общност. Това важи с особена сила за уста миллета, който говори единствено турски език... На практика в групата на уста миллета има ромскоезични, но това са снахи или зетьове, живеещи в групата и приети в нея: уста миллетът, както и другите групи миллет, приемат безпроблемно браковете с ромскоезични роми мюсюлмани, като понякога тези бракове не се смятат за „смесени” (Колев, Крумова 2005: 92).

„Татарските” цигани, които живеят само в гр. Балчик и се представят за „татари”, често вземат съпруги от „циганите”. Те се сродяват с булки от живеещите в съседните махали „фереджилии” („чарале”) и „хорохане” рома (Славкова 2007: 88).

Демирджията Иван Желязков – Вапцара от с. Знаменосец, Старозагорско (р. 1930 г.) се жени за “славянка” (българка – б.а.). Основният “виновник” за това е чичо му – той го накарва. Жена му идва в дома му само по терлици, без никакви дрехи и чеиз. Още тогава баба му не я харесва, но я приема в дома си (между двете семейства преди има пререкания). “Станах пишман, че се ожених за друга - за славянка. Нейната и моята кръв не си уйдисват. Искам като чукна на наковалнята и тя да знае какво искам... Ние обичаме да пеем, да свирим, да се веселим, с хора да се съберем, а тя все в къщи стои...”.

Възрастна жена-хорохая от с. Хан Аспарух, Старозагорско разказва, че е открадната от фичер и се жени за него. И въпреки че живеят в циганската махала на селото през целия си живот, тя не е приета от семейството и от общността на мъжа си. Ситуацията не се променя и след раждането на децата (Иванова, Кръстев 2006: 226).